

Kiadóhivatal:
Kaposvár, Irányi D.-u. 14.
Ide címzendők
az előfizetési pénzek.
Hirdetések és nyiltéri
közlemények:

ELŐFIZETÉSI DIJ:
Egész évre . . 8 kor.
Félévre . . 4 »
Negyedévre . . 2 »
Egyes szám ára: 20 fill.

SOMOGYI ÚJSÁG

Szerkesztőség:
Kaposvár, Irányi D.-u. 14.
Ide küldendő a lap
szellemi részét illető minden
közlemény.

Bérmentetlen küldeményt nem fogadunk el.

Kéziratokat vissza
nem adunk.

MAGYARI és HELYI-ÉRDEKŰ VEGYES TARTALMU HETILAP

A »Kaposvári Iparoskör« hivatalos közlönye.

Megjelenik hetenkint egyszer: KEDDEN.

Felelős szerkesztő és kiadó: Poór Sándor. Főmunkatárs: Dr. Obetkó Károly.

Márczius 15.

Virág fakadás, — hajnal hasadás,
— a természet ébredése mind olyan
dolgok, melyek új életet adnak, melyek
elfelejtetik a multat és megkezdik a
bizalom gerjesztő, életre kelt jövőt.

Örömmel gondolunk ekkor jövőnkre,
ha még oly fájdalmas volt is a mult.

Ünneppé varázsoljuk a napot, mely
nemzeti életünk dicső hajnalát szülte.

Ilyen hatalmas, dicső, örökké
maradandó ünneppé varázsolta a
magyar nemzet a márczius 15-ikét.

A magyar nemzet felhevülve az
1848. évi márczius 15-iki nagy
események dicső emlékeitől, maga
teremtette meg magának ezt az ünnepet.
Maga nyilatkozott meg a nemzet
jól föl fogott érdekei és hazája iránti
kötelesség érzetéből.

Több mint félszázad zajlott el e
nemzet felett azóta, mióta a márcziusi
nagy események megszülettek; — és
a magyar nemzet maig is hűségesen
ünnepli meg azt a napot, melyet a
haza igaz fia, vérükbe mártott kard-
dal, véres betűkkel iktattak be az
ünnepek sorába, a történelem lap-
jaira.

Félszázad... mily rövid idő egy
nemzet történetében, és mégis mennyi
minden történhetik ezen félszázad
alatt is.

Mennyi megpróbáltatáson ment
keresztül nemzetünk is ezen félszázad
alatt...

Hány hű fia áztatta drága vérével
hazánk földjét; — és a kiket megki-
mélta a csaták gyilkos golyója, hogy
ne szűkölködjék hazánk hű fiakban,
kivégeztette őket a zsarnokság gyalá-
zatos kényuralma.

Szent Golgothává változott Arad!
Szent kereszt fákká változtak a gya-

lázatos bitók! Mert nemzetünk igaz
fiai, a magyar nemzet legjobbjai lehel-
ték ki rajtuk ártatlanul igaz, tiszta
lelküket, csak azért, mert hazájukat
szerették.

De még ezzel sem tellett be a
keserűség pohara!

Messze idegenbe kellett menekülni
a magyarnak saját hajlékából. Itt kellett
hagyni hazáját — családii tűzhelyét,
kedveseit mindenét... Egyedüli hű
kísérője lett a vándorbot, a nélkülözés,
a kinszenvedés.

Csak félve szólaltak meg a nemzet
csalogányai a költők, jobb jövő remé-
nyével biztatva az elnyomott nemzet
fiai. Félve igen!! mert a zsarnokság
még a gondolatot is bilicsbe akarta
veretni.

Nem méltó-e hát hozzánk, hogy
halál adjunk örök időnkig ezen a
napon, a magyarok hatalmas Istenének
azért, mert megengedte, mindezek,
daczára ennek a nemzetnek, hogy

T Á R S Z A.

Márczius 15.

Legyűrte végre és bilicsbe verte,
A szép tavasz a dermesztő telet;
Langy fuvalom szállt a bérceken átt.
Ébresztgette a holt természetet.
Vigaszt nyújtott a vajdó betegnek
Életre kelt az alvó tetszhalott.
Szabadá lett a hosszú télnek rabja
Börtönében csak lánczokat hagyott!

Tavasz volt. Rabbilincsen tört meg a nap.
Elnémult a harcok trombitája,
Innen ragyog egy szent név glóriája,
Mintha villám világítana rája.
Tavasz volt, Kialudt a házak üszke
Nem festé pirosra az éjszakát
Hajnal fény dereng az ébredők felett,
Új világban talált egy új hazát!

Ravatal volt e hon. — édes gyermeke,
A kótmányunk feküdt ravatalon;
Idegen népek uralkodtak rajtunk,
Lélekzeni sem mertünk szabadon.
Jött a megváltás tavaszi szél hozta,
Szabad kard szolga láncz nem győrtörte
Veszté az ármany utolsó csatáját
Jó szellem a gonosz összetörte!

Síró hívő hang hallatszott a honban,
Megérté a gyermek anyja szavát,
A szolga lánczát szerte széjjel tépte,
Őn önmagával vivott bus csatát.
Talpra magyar! és zeng a költő lantja
»Fel-fel hazánk kicsinye és nagyja
És azt harsogta Tisza-Duna habja,
Nem holt, el még Zrínyi száz magyarja!

Ünnepünk lettél márczius idusa!
Szent imánk közt csak áldunk téged,
Ezen a napon titáni erővel
Hódítottuk meg a mindenséget,
E nagy napon bár nem folyt ki verőzön.
Győzelem több volt, mint száz csatánál
Az ezme mit ez ünnep meghozott;
Tisztább volt a napnak sugaránál!

Az isten adta nép ekkor lett szabad
Mult feledve minden bánatával
S csodák csodája, a szem, a száj eláll
Együtt ivott a szolga az urával.
A tizenkét pont Petőfi nevével
Nemzeti ünnepünk téged dicsér
A szabad sajtó minden termékével
Boldog jövőt zálogaként kísér.

Fel a zászlót! Fel! Magasra!
Ünnepeljük márcziusnak idusát;
Szabadság, egyenlőség, testvériség
Jelszavai is lengjék által a hazát
Lobogó lobogjon,

Szívünk hős dobogjon,
Égbe szálljon imánk
Isten áldd meg hazánkat!

Török Pál.

Privigyey a bosszuálló.

Privigyey Ferencz országgyűlési képviselő, akit a Házban tréfásnak Felség-nék szoktak szólítani mert a Privigyey egy őst Privigyeszkynek hívták s ez az őst állítólag rokonságban állott a lengyel királyokkal, a Svábhegyen volt a feleségével és a leányával. A nyári mulatságnak csak éjféltűn szakadt vége, a mikor Privigyeyek visszatértek a József-köruttra, kelet felől már világosodott az ég alja. A képviselő megnézte az óráját, s konstataván, hogy a kocsi ötödél óráig használta. egy ropogós tizes bankót nyomott a fiákeres markába.

A kocsi úgy nézett a bankóra, mintha egy guatemalai vagy uruguayi pénzdarabot látott volna.

— Mi ez? kérdezte Privigyeytől szemtelenül.

— Hogy ez mi? szólott a képviselő bámulva.

Téringettét, csak nem vakult meg talán utközből? Hát egy tizes bankó.

dicső multján ismét öröm ünnepet ülhet. De kérjük egyszersmind arra is, hogy ne vonja meg tőlünk továbbra sem szeretét és irgalmát.

Örüljön a nemzet dicső multján, legyen boldog véren szerzett jelene, és bizalommal tekinthessen a jövőbe, mind az idők teljességéig.

Tartsa fenn Istenünk ezt a — sok viszontagságon keresztül ment, — nemzetet!!

Adjon boldog hosszú életet koronás királyának I. Ferencz Józsefnek, a legalkotmányosabb uralkodónak, hogy atyai szívének melege továbbra is boldogíthassa, fejleszthesse nemzetét. Lebegen áldást hozó keze, mint a béke anyaga felettünk, hogy ha ismét megpróbáltatásunknak kell is bekövetkezni, az soká... soká legyen még; már megerősödve, büszkén állhatunk ellent a jövő viharainak.

Ünnepeljünk és imádkozunk!

»Isten áldd meg a magyart«!!

Poór Sándor.

Az igazságszolgáltatás miseriái.

Sok mindentéle történik, igazságszolgáltatásunk terén olyan, a melytől a jog- és igazság kereső közönség úgy megvadul, mint bivaly a vörös posztótól; és midőn már kitombolta magát, elcsendesül; elkésredéssel látja igazságát teljesen megölve, törvény által biztosított jogait eltiporva, meggyalázva, — kifáradva letárgyába esik, elveszté bizalmát nemcsak a bírói lelkiismeretben, de még magában a törvényben is.

A jogi lapok majd minden száma a sommás felebbezési bíróságoknak a

legtöbb esetben egész a nevetségig gyarló ítéleteit reprodukálják a jogász közönségnek, így akarván egyesek maguknak megsértett jogaikért elégtételt venni.

Pedig hát ez nagyon szomorú elégtétel!

Nagyon szomorú dolog az, midőn azon egyénekkel, kik az igazság kiderítésére és érvényre emelésére vannak rendelve, azért kell a nagy közönség színe elé állítani, hogy, vagy mint teljesen tudatlan vagy mint lelkiismeretlen, tisztos állásukat meg nem érdemlő egyének legyenek megismertetve.

A törvényhozás factorai keresik az okot, de nem találják. Pedig de világos és könnyen felfedezhető az; s valóban azt kell hinnünk, hogy nem látjuk a gombostűtől a tornyot.

Általános nyavalyája a magyar törvényhozásnak az, hogy mindenben a külföldet szereti majmolni; és még annyi előre látással sincsen, hogy midőn már a külföldön valamely törvény rosszasága, hiányos volta kézzel foghatólag kiderült, és ott annak revidálása, vagy helyette újabb, jobb törvényt alkotása vált szükségessé ezt szintén tekintetbe venné, e helyett egy pár szoba tudós egyszerűen átveszi átdolgozza némi kis változtatással azt, a törvény hozó testületnek feltalálja; és ezért szerez magának hirt, vagyont, — tekintélyt; a jogkereső közönségnek pedig igazság ölo rossz törvényeket.

Éppen így jártunk legutóbb a sommás eljárással!

Valjon képzelhető-e nagyobb absurdum az igazságszolgáltatás terén, mint kimondani törvényben azt, hogy sommás perben a kir. törvényszékek végérvényesen határoznak; mert hát a felülvizsgálati kérelem csak bizonyos tekintetben képez jogorvoslatot.

Lehet-e nagyobb jogbizonytalanság annál, midőn az elsőbíróság, a melyről be kell vallanunk, hogy minden tekintetben körültekintőbben és jobban deríti ki a tényállást, mint a másodbíróság, ha valamely jogot vagy kötelezettséget megállapít, és ez felebbezésbe kerül, a kir. törvényszék felebbezési tanácsa ki mondja rá, hogy az nem ugyan, hanem így, mert én a nekem adott törvényes jognál fogva: »Sic voló sic jubeo«. Itt azután megakad minden jogorvoslat, megnyugtató csak magánál a mindenható Istennél kereshető.

Pedig ezen viszás állapotnak helytelen voltát maguk a bíróságok, maga a törvény dokumentálja a legtöbb esetben; nevezetesen becsüknél nem-e három tagot kell alkalmazni, ha a felek azt kívánják, hogy a tényleges állapot, az anyagi igazság kiderítve legyen.

Miért nincs hát egy harmadik forum, a mely hivatva legyen megmondani, hogy valjon az első bírónak van-e igazsága, vagy a vele ellenlábás felebbezési tanácsnak?!

De ha már meghozták ezt az abszurdus törvényt, miért nem neveltek hozzá puritán jellemű, kitűnő sommás bírákból összeállított felebbezési tanácsot?!

Hiszen a vagyon, a jólét, az igazság bázisa van letéve a felebbezési tanácsban. Hogy a sommás utra terelt perek subsztrátuma kisebb, mint a rendes bírósághoz utaltaké, ez éppen nem mentség; mert a szegény ember fillérje a legtöbb esetben drágább, mint a gazdagok ezrekbe menő koronája.

Meg azután egy lelkiismeretes bíróra is jobb hatással lenne, az ha tudná, hogy a közte és az első bíró között felmerült, ellentétes jogesetben

— És miért adja az ur nekem ezt a tizes bankót?

— Miért? szólott most már Privigey idegesen. Hát azért, hogy oly kegyes volt s engem a Svábhegyről ideig hozott...

A kocsis megforgatta kezében a tizes bankót, elülről, hátulról megnézte még egyszer s aztán fitymálva tekintette le a bakról a régi lengyel királyok utódjára.

— Ha az urnak nincs több pénze tiz forintnál, mondta pökhendi hangon — akkor jobb lesz, ha máskor gyalog jön le a Svábhegyről...

Privigey rekedt ordítást hallott, nyakerei kidagadtak, arcát elfutotta a vér, s bizomnyára pozdorjává löri a szemtelen kocsis, ha a felesége és a leánya ijedten közbe nem vetik magukat. Mig az asszonyok az öreg emberrel bajlódtak, a fiákeros szerencsésen kerekelt oldott. Privigey azonban még akkor is reszkedett a fölündulástól, a szívtartó kiejtette a kezéből, a magán kívül, dühösen kiáltotta.

Várj kutyá, várj, ezért meglakolsz... Velem beszélt így, velem. Akinek minden pereputtya gavallér volt... Szerencsére tudom a gazember számát: 969... Ezt az éjszakát, hitvány léhűtő, még késő öregségben is megemlegeted...

Privigey tehát korán reggel elment a kerületi kapitányhoz. A tisztviselő, aki a parlamentből jól ismerte az öreg urat, elő-

zékenyen helylyel és szivarral kínálta meg, majd megtudván, hogy miről van szó, nyájasan lecsillapította a haragosan gesztikuláló bécikát.

— Legyen nyugodt a képviselő ur, a goromba kocsis meglakol a kihágásért... Még ma beidéztetem a kapitánysághoz, s ha a képviselő ur szíves lesz holnap idefáradni...

— Hogyne fáradnék!... Még azt is végignézném amikor a csirkefogót felkötik...

— No, az bajos lenne kissé!... Rendszabályaink az ilyen esetben csak pénzbírságot, vagy elzárást ismernek...

— Pénzbírságot, vagy elzárást!... Nyomorult pénzbüntetéssel sujtják azt, akégy Privigeyt megbántott!... Ugy látszik, a kapitány ur nem tudja hogy a Privigeyek a lengyel királyoktól származnak.

— De Nagyságod is tudja, hogy a törvény előtt mindenki egyenlő... A fiákeros akkor is csak ilyen büntetést kapna, ha közönséges fúszerkereskedőt sértett volna meg... Egyébként a képviselő ur kicsoda büntetést kívánna?

— Micsoda büntetést?... Teringgett, ha már föl nem kötik az akasztófát, tartásuk két hónapig kenyéren és vizen... A klubban résztvevő csoportok vették

körül aznap este az öreg Privigeyt, aki még akkor is magánkívül gesztikulált.

— Nekem mondta, hogy gyalog járjak, nekem, hörögte dühösen, elkezdve. — Hajdanta pallossal vágják volna le a fejét, mig most...

— Talán csak van bennük annyi becsület, hogy most is levágják, szóltak a fiatalabb képviselők tréfásan.

A belügyminiszter, aki éppen arra felé jött, élvőve megállott az öreg ur előtt.

— Jérum, mi a baj, Féri bácsi?

— Mi a baj? Az a baj, kegyelmes uram, hogy az országot tönkre teszik a fölösleges humanizmussal. Tíz vagy husz pengőt fizessen a nyomorult, aki egy Privigeyt megbántott?... Bezzeg, ha én állanék a belügyek élén.

— Mit tennél, Féri bácsi? kérdezte a miniszter jókedvűen.

— Huszonötöt veretnék rá nyilvánosan a Kerepesi-úton és aztán fegyházba, vagy börtönbe köldeném.

A belügyminiszter nyájasan megveregette a haragos öreg ur vállát.

Csak menj el, Féri bácsi, a kapitány elé, majd ott megkapod az elégtételt. Ha a kocsis csakugyan vétett, — amiben nem kételkedem, — akkor keményen és igazságosan megbüntetik...

— Pedig nem igen lesz jó, ha oda-

van egy harmadik fórum, mely hivatva van megmondani, hogy hát melyik is a jobb és helyesebb felfogás?!

Igen nagy hibák. Ezek, még a meglevő nagy hibák között is.

Másik főbaj az igazság szolgál-tatás terén a munkás kéz hiánya.

E tekintetben mintául szolgálhat a kaposvári kir. törvényszék terü-le talán széles magyarországon.

Jó rég izee már annak, amikor a kaposvári kir. törvényszék területén élő szerencsétlen perlekedő minden bírói állást betöltve látott!! Ennek a következménye azután, hogy daczára a sok hátraléknak, kiérdemesült régi 30—40 év közötti bírák, előléptetés helyett, a legtöbb esetben két bíró helyett kénytelenek dolgozni, csak azért, hogy a hátralékok töm-kellegében el ne vesszenek.

Az ide való, úgy nevezett ma-gunk emberei előléptetve csak igen ritkán lesznek. Ha egy jó erőt kapunk valami uton módon, más vármegvéből, az alig várja, hogy innen menekülhes-sen; mert már közmondás, hogy itt előlépés nincsen.

Alig van kir. törvényszék, melynek területén másod járásbírói állások ne volnának rendszeresítve. Nálunk még a kaposvári kir. járásbírósnál sincsen, daczára annak, hogy királyi ítélo táblánk területén egyike a legnagyobb forgalmu járás bíróságnak; pedig, hogy ezen állás rendszeresítésére égető szükség van, azt mindenki tudja, mindenki érzi, kivéve azokat a ténye-zőket, akiknek leginkább kellene tudni.

Pedig most volna legjobb ideje ezen állás rendszeresítése iránt meg-indítandó mozgalomnak!! Ugyan is a kaposvári kir. járásbírósnál egy albirói állás régóta üresedésben van. Midőn azután végre, nagy keservesen betöltötték, a kinevezett bíró, néhány

napi hivataloskodás után megbetege-dett, úgy annyira, hogy hosszabb idei szabadságolása vált szükségessé. Most azután ott vagyunk, ahol voltunk; — vagyis

daczára bíráink emberfeletti mun-kásságának, nem képesek a nagy forgalmu kir. járásbírósnak teendőt úgy a hogyan szeretnék elvégezni.

Milyen könnyen segítene ezen a bajon egy másod járásbírói állás rend-szeresítése.

De mi is lehet az oka, hogy ez a szegény Somogyvármegye így el van hagyatva?!

Az igazságügyminister nem tesz-e érettség semmit, vagy alantabb kere-sendő-e a mellőzés oka, nem tudjuk!! De ha már így van, ha nincs bajunk-nak orvosa, próbáljuk meg magunk.

Menesszünk ha kell a jogászko-zónságból küldöttséget a magas kor-mányhoz; panaszzuk el bajainkat ott magunk. Hozzuk tudomására az igazságügyministernek elhagyott vol-lunkat. Mi ha megtörténik, lehetetlen, hogy szavaink a pusztába elhangzó szavak legyenek.

Ha pedig ezt nem tesszük, akkor nem érdemeljük meg, hogy bajainkban orvoslást nyerjünk.

Ezen és hasonló bajok, — melyekre még bővebben visszatérünk — indítottak bennünket a bajoknak a nyilvánosság előtti ismertetésére.

Napkori.

— Az új állomás épület megépítésé-vel sürgetően előtérbe lépett a gabnapiacz és a Baross-ut rendezésének a kérdése. Az új állomás épületet jóval szélesebbre épi-tették, mint a régi volt, úgy hogy egészen a Baross-ut szélebe esik és teljesen elnyelte az előbbi épület előtt létezett térséget. Minthogy a felvétel épület előtt feltétlenül kell kis térnek lenni, a hol a vasúthoz siető kocsik megállhassanak anélkül, hogy ez

által a közlekedés akadályoztatnék, önkén-telenül is felmerült a Baross-ut rendezésének a szükségé. Mi a kérdést úgy véltük meg-oldhatónak és azt hisszük, ebben minden józan ember velünk tartott, hogy a vasúthoz vezető utat kiszélesítik, minthogy ez csak az északi részen volt lehető, azt hittük, hogy a szarvas-vendéglőtől kezdve egészen a gabona piaczig fognak megfelelő széles-ségű telket kisajátítani az ut szélesítése céljából. Mert hát ez lett volna az egyedüli természetes módja az ut szélesítésének. No de a következmények mást mutattak. Tavall nyáron a Szarvas-vendéglő mellett építettek egy új házat, de még a régi utcavonalba, úgy hogy ez az új ház most utjában áll az ut tervezett kiszélesítésének. Csodálatos-nak tartjuk, hogy a tanács hogyan adhatott a tulajdonosnak építési engedélyt? Hisz akkor már mindenki tudta, hogy a Baross-ut az állomási épület miatt szélesítve lesz, tudni kellett volna, hogy oda már nem szabad építeni. Azt halljuk ugyan, hogy a tulajdonos nem oda épített, a hová az engedélyt kapta, hanem jóval kisebb jött épületével. Ez még menthetővé tenné a hatóság elnézését, de hát Kaposvárolt senki sem ügyel fel az építkezésekre, senkinek sem öltött szemébe, hogy az a ház nem a helyén épül? És vajjon mi lesz ennek a következménye? Nem más, mint hogy azt az új házat feltétlenül le kell rombolni, mert a Baross-utca úgy nem maradhat mint a hely most van. Nem tudjuk, hogy hányan látták az ott véghez-vitt munkálatokat, de hogy a nézőnek nem nagy gyönyörűsége telik benne, az bizonyos. Minthogy az új épület előtt térséget feltét-llenül kellett teremteni, a Baross-utnak azt a részét természetellenesen kiszélesítették, míg az ut többi része a tavall épült házzal még a régi állapotban van. Hogy aztán ez a helyzet milyen szép, azt a vonatból kilépő idegen arczáról bárki is leolvashatja, mert mindenki mosolyra fakad annak láttára. Most már nem hiányzik más, mint hogy az elkerített helyekre a kerítés irányában házakat építsünk, akkor aztán a vasuti épület megfelelő keretbe jut. Ha a mostani állapot csak ideiglenes, úgy kár volt arra a munkára egy fillért is költeni, mert az előbbi helyzet jóval tűrhetőbb volt; ha pedig ez az állapot csak ideiglenes, úgy a hatóság kövessen el minden lehetőt annak mielőbbi megszüntetése végett, mert az sérti

megyek, dörmögte Privigyey szikrázó szemmel.

— Miért nem?

— Mert ott, a kapitány előtt, szét-morzsolom.

A kapitány végighallgatta a feleket, majd hangosan kimondta az ítéletet:

— Csuka Mihály, a 969, számú fiaker bérkocsisát, illetlen és tiszteletlen magavi-selet miatt, husz forint pénzbírságra vagy esetleg négy napi elzárásra ítélem.

— És a vádlott felé fordulva, így foly-tatta.

— Lefizeti-e Csuka Mihály a husz forintot, vagy leüli-e a négynapos bün-telést?

Csuka Mihály megvakarta a feje bub-ját és hosszabb köhécselés után így szólt:

— Téns kapitány ur, alázatosan je-lentem, hogy husz forintot már nem láttam egy esztendeje, mert egy egész hosszú hó-nap alatt se keresek összesen husz forintot. Ha pedig a téns kapitány ur négy napra lecsukat, a gazdám irgalmatlanul elcsap.

— Paperlapap, ne karatyloljon itt annyit! szólt a kapitány szigoruan. — Arra feleljen kend: vajjon fizet-e, avagy természetben akarja a négy napi lecsukást?

— Téns kapitány uram alásan je-lentem, hogy odahaza neveltem kölyktem van s ha lecsuknak, mind a négy kölyök éhen marad...

A kapitány most megnyomta íróasztá-lán a villamos csöngetyűt,

Gogolák, mondta a besiető rendőrnek ezt az embert lecsukják négy napra...

— Tyűh, fakadt ki a kocsis verejté-kezve, — a kölykeknek bizony fölkapik az álluk...

Gogolák karonkapta a kölykek apját, de Privigyey, a lengyel királyok unokája, most bátoritanul így szólt a kapi-tányhoz:

— Ha a kapitány ur megengedné volna némi beszélni valóm a vádlottal...

— Tessék képviselő ur...

Privigyey bevonult a sarokba, s titok-zatosan közelebb hajolt a bérkocsishoz.

— Lám, mondta — lám buta állat, ugye mirevaló volt gorombáskodni egy képviselővel... Most már itt van, elmehet azaz, hogy ördögbe mehet... úgy lecsuk-ják, mint a pintyet... Az ártatlan köly-kek meg szépen koplalhatnak odahaza... Hát kellett ez magának, vén számár... Most már aztán beszóthatja az egész dol-got...

Csuka Mihály kinosan fejet hajtott. — Be voltam csipve, nagyságos ur, úgy be voltam csipve, mint a csap... Annyi bort ittam estétől hajnalig, hogy hajnalra már azt se tudtam, hol áll a fejem...

— Minek iszik, ha nem bírja! fakadt ki Privigyey dühösen. Nekem is megárt...

bor, de nem is iszom soha életemben két pohárnál többet... Most aztán jó lesz ugy-e, ha lelakolják?... Teringettét, ostoba fráterje, teringettét... Egyébként várjon csak, hadd nézem...

Privigyey kihuzta a bugyellárisát, szé-gyenkezve elővett két tizes bankót és a pénz titokban odadugta az illetlen kocsis markába,

— Itt a husz forint, mondta halkán, nehogy a kapitány vagy Gogolák meg-hallja, Fizesse le gyorsan a büntetést és siessen haza, iziben a kölykekhez... Re-mélem, hogy most okult valamicskét vén csaci és máskor illedelmesebb lesz a kuncsaftokhoz.

Privigyey ezzel kezét fogott a kapi-tányval és gyorsan kisietett a hivatalból. A kocsis pedig, zsebre dugván a husz for-intot, alázatosan összeütköztette a bokáját, így szólván:

— Jelentem alásan téns kapitány urnak, hogy inkább leülöm a négy napot.

— Nos? kérdezte Privigyeyné, mikor az ura déiben hazajött a kapitányságtól.

Privigyey ledobta a kalapját és diadal-masan dörmögte.

— Ezt ugyan megtanítottam másra! Fogadok, hogy nem lesz többé kedve hep-eziáskodni az utasokkal...

Nyomatott Hagelman Károlynál Kaposvárott.